

eZine

of Modern Texts in Translation

Translation Café

Nr 232

3 aprilie 2023

Graham Burchell

Poeme și interviu, traduse în limba română de
absolventa MTTL

Raluca-Mihaela Bițoană

Thank you
Anne Stewart!
poetry p f

<http://www.poetrypf.co.uk/>

Coordonator: Prof. Dr. Nadina Vișan

Redactor de număr: Silvia Petrescu

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

**Director
Lidia Vianu**

MTTLC
Masteratul pentru Traducerea
Textului Literar Contemporan
mttlc.ro

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** <http://revista.mttlc.ro/>

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu, Andreea-Iulia Ciucă**

Postare și publicitate: **Cristian Vișea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Translation
Café

Nr 232

Poeme și interviu cu poetul Graham Burchell
traduse în limba română de
Raluca-Mihaela Bițoană,
absolventă MTTL

1

Poeme și interviu
cu poetul

Graham Burchell

traduse în limba română de
absolventa MTTL

Raluca-Mihaela Bițoană

Cuprins

După Orele de Program	p. 4
Casa Pi	p. 5
Am Semănat Semințe,	p. 6
Fapte Bune	p. 8
În Clopotnița Mea	p. 10
O Apropiere	p. 11
Vară	p. 12
Cântecul Avonului	p. 14
3 Dimineața	p. 15
Joc de Umbre	p. 16
Coșmar cu Pește	p. 17
<i>Căsuța din dreapta mea e neocupată, un turn de tăcere și o fațadă mărcinită lângă o șosea aglomerată.</i>	
Floarea Soarelui	p. 18
În Sus	p. 20
Păianjen la Fereastră	p. 22
Carpe Diem	p. 23
Îngroș Obrazul și Culeg Castane	p. 24
Rezistând	p. 26
Ștampilă de Corp	p. 27
Ardezie <i>(luată de pe plaja Maenporth)</i>	p. 28
Până Acum	p. 29
Tristețe (I) <i>(Un răspuns la poezia „Fericire” de Robert Hass)</i>	p. 30
Fericirea E O Varză de Sconcs	p. 31
Veșnic Verde	p. 32
Un Râu Vorbește	p. 33
Insulă Fluvială...	p. 34
La Reducere	p. 35
În Mica Mea Grădină	p. 36
Un Vânător de Rândunici	p. 37

Casa Mea Prost Așezată	p. 39
Gabriel Mă Iscodește	p. 41
Estuar	p. 42
Cine A Murit?	p. 43
<i>„Poți fi rezonabil desigur că dacă cumperi o casă sau un pat la mâna a doua, atunci cineva a murit în ele.” – Peter Redgrove</i>	
Tristețe (II) <i>(Un răspuns la poezia „Fericire” de Andy Brown)</i>	p. 44
Poți Prinde Un Pește Strașnic <i>(După „Peștele” de Elizabeth Bishop)</i>	p. 45
O Scrisoare Târzie	p. 46
Buturugă	p. 47
De pe Un Zid de Cimitir <i>(Landscape, Devon)</i>	p. 48
Tristețe (III) <i>(Ca răspuns pentru poeziile lui Meg Bateman, Raymond Carver, Jane Kanyon, Robert Hass, Andy Brown și oricine altcineva care a mai scris o poezie cu titlul „Fericire”)</i>	p. 49
Fericire...	p. 51

După Orele de Program

O să mă mut în alt cuib
Nouă minute și nouă secunde
latitudine sudică
într-o căsuță de piatră care-și ține respirația,
strivită,
o Cenușăreasă între două surori,
una pustie, una neîngrijită.

Când părăsesc această deschidere ca o falcă de aer ușor sărat,
de cer de
culoarea pescărușilor,
Îmi voi reface pașii, mă voi târî într-un corp
de camere mai mici pitulate
între aglomerația unei șosele
și un perete care se lasă pe spate
să ridice linia de cale ferată
până la coșurile de fum.

O să băătoresc podele noi
cu amintiri presate sub coastele mele despre o
grădină în pantă, o roabă încărcată despre
emoție secătuită, despre priveliști de oraș și mare,
nouă minute și nouă secunde la nord,
mai puțin de treizeci de mile de șosea și sol
dar îndeajuns de departe.

Casa Pi

Stau așezat la calculator, trei virgulă unu patru metri
de la șoseaua A385, mai mult sau mai puțin. Îmi tot bat
capul cu nuanța exactă a șoselei văzută printre
crăpăturile unui gard de țărugi nevopsit,
așa cum îmi băteam capul înainte cu
nuanța mării.

Am putea spune că autostrada e gri,
dar e mai mult de atât când vezi granulele
de aproape, ca porii de pe piele.

Vehiculele trecătoare sună ca valurile care se
sparg de o plajă plină cu pietricele. Al șaptelea, cel
mare e adesea profund articulat.

Am Semănat Semințe,

le-am culcat să se trezească cu îngrășământ proaspăt
în ghivece vechi aduse de unde am stat înainte:
ritualul făcut pe același altar,
o masă albă de metal, un foșnet circular
de găuri și bucle – familiarul
într-un loc nefamiliar.

Nu este lumina,
și gustul din aer nu mai e al mării, ci de frunze
– laur și stejar amar, iar spațiul.
biete de ele,
e trist ca o gură de canalizare:
închipuiți-vă că vă treziți, cotiledoane ce se deschid
precum mâinile ridicate la rugăciune, către un cer
atât de mic, atât de brusc de nori.

Le pun jos pe cimentul smălțuit de ploaie
în spatele geamului de la bucătărie, aproape de peria de parchet
și găleata pe care nu obișnuiam s-o las niciodată afară.

Am băgat ghivecele înăuntru după
inundația unui șanț blocat vărsat și destupat.
Nu mai e lumina. Nu mai e spațiul care a fost înainte.

Câțiva muguri au evadat din corpuri
castanii și au plâns: s-au arătat lacrimi
în lungimea brațelor în care cresc.

Le-am pus afară pe masa albă.
Le privesc de la geamul din bucătărie, Acele
brațe și mâini transpirate de burniță.

Capul dintre propriile mâni, la adăpost

7

(oferit precum primele frunze către cadrul
din ambele părți),
învață cum să stăpânească *noul*, cum să-l facă,
familiar.

Fapte Bune

Bărbatul și fiul care au locuit aici înainte
au lăsat adeziv pe pereții ciocolatii,
stickere pe calorifer, o grămadă de monede de doi pence,
un cuptor unsuros, bucăți de caserole fosilizându-se
pe deasupra bufetelor, o scurgere la rezervor
și un tumult de hârtii, gărzi zvelte la geamul din
bucătărie. Din acestea, am vărsat
conținutul unui plic. Documente
desfăcute, fremătând de atâta istorie – timbre,
ștampile, gravări, scris caligrafic cu pana,
o dată, 5 August, o mie opt sute cincizeci și patru,
fixându-mă să-mi deranjeze acceptarea propriei mortalități.

Prinse între o carte de instrucțiuni pentru plită
și un număr de telefon al unui hornar,
mi-a lăsat actul de proprietate, certificatul de naștere
(și adăugările ulterioare mai controversate), pentru casa asta.

Ba are chiar și un plan, o hartă de comori fotocopiată
pe pânză de o scară de doi pe unu.
Atâtea cuvinte scrise de mână pentru niște acte atât de neînsemnate

copiate în sepia, dispărând ca amintirile: o cultură
și o mentalitate pierdută din cauza schimbării, încet înscrisă,
să se evite greșelile, fiecare cuvânt în parte
perfect egal, înclinându-se puțin înainte, înflorit –
Domnișoara Carew și alții
Către Compania South Devon de Căi Ferate.

Prea multe date Am îndoit la loc aceste hârtii
De parca erau pergamente medievale, le-am introdus
înapoi în penumbra pervazului deschis,
și le-am ascuns în spatele unei cutii de fulgi de ovăz

Translation
Café

Nr 232

Poeme și interviu cu poetul Graham Burchell
traduse în limba română de
Raluca-Mihaela Bițoană,
absolventă MTTL

9

- ideea mea de reînarmorantare.

În Clopotnița Mea

Viziunea periferică șopti de o umbră aproape de tavan –
aripi, o bătaie tăcută, o molie de o mărime considerabilă
nereușind să pricep inutilitatea zborului rapid orbital.

Într-o clipită

Când telescopul minții s-a focusat ușor pe acea imagine,
A despărțit logicul de illogic, mi-am dat seama

Că priveam un liliac – un musafir neinvitat,
Destul de mare să știe ce-i bine dar intoxicat de lumină și zbor
Gândurile s-au prefăcut în silabe
Explodând în replici precum cum, de ce, ce?

Mă deranja energia consumată – o inimă atât de mică.
În Mexic o pasăre cântătoare a făcut la fel, a intrat,

dar de la căldura de amiază,
ușor de confundat cu zgomotul urban,
cu inutilitatea geamurilor, barelor ferestrei oamenilor.

11

O Apropiere

Pentru că am tot visat crapul
Pe care l-am prins și eliberat
(dormind la această oră târzie cu ochii lui
deschiși, visând poate și el în felul lui nămolos
la un episod -
o traumă uitată care se hrănește), mi-e rușine.

Privirea încețoșată a peștelui a fost centrul
visului. M-am trezit când am început să mă
umplu de apă cu gust de găinușă de baltă, larvă
de libelulă și momeală dulce de porumb.
Lumina lunii pălește zidul de cale ferată de la geamul meu.

Capetele noastre sunt încă la mai puțin de o sută de pași distanță.
Al meu e adâncit într-o pernă dintr-un dormitor
din spate peste un drum de la o pistă printre copaci
curbând la o supă de frunze rupte și crengi,
la o baltă oarbă rece,
la o lună neaprinsă acolo jos,
la un puls de branhiu,
și îmbufnare.

12

Vară

Nu e un sezon ci mai mult o aseasonare,
o stare de mulțumire care șovăie
în fața mea precum focul, ca o saltea legănându-se
pe apă vărsată.

Era prezentă cu micile ei momente
de briză rece pe stradă, afară
la petrecerea de nuntă în ziua căsătoriei mele
cu ea aproape, cu prieteni zâmbind,

și am simțit-o din nou, weekendul trecut
când am fost primit și tutuit,
ca unul de-al casei, la intrarea dintr-o nouă
Primărie a Satului pentru festivalul Lemnului,

și apoi cât m-am plimbat
în jurul ei, prin fum, dălți,
degete care împleteau frunze de
salcie, fețe grăunțoase,

iar după prânz când m-au ghidat în jurul pământurilor,
pe o alee, sub un pod, către un loc
nesigur, un infern. Adânc într-o salată de
toamnă, era vară,

și a fost într-o după-amiază târzie
când m-am dus să văd un film la un loc nou de întâlnire,
oprindu-mă scurt să privesc de-a lungul unui câmp vast,
ca de basm, undulator,

recolta rasă scurt ca o barbă țepoasă și adunată
în cilindri împrăștiați aleatoriu, fixându-mă

înainte să mă las pradă întunericului,
într-o narativă tehnicoloră,

rostogolindu-mă prin toate anotimpurile
până ce reapar într-o seară arămie,
cu aerul mai rece ca brizele din acea zi de
nuntă, vara pâlپând în toamna mea.

Cântecul Avonului

Când ni s-a cerut să ne așezăm și să ascultăm
Așternuturile de sunete cântate de râu,
Am găsit pietre pe care să ne odihnim sub
castani sălbatici,
Ne-am închis ochii, am dezlipit câte-o șuviță de alta,
Ușor ca dezlegarea unui tambur de ață de pescuit la înserare,
Dar le auzeam, coarde ciupite, tremolo și bâzâit printre stuf și burlan,
De la piculină la oboi.

Când ni s-a cerut să ne ținem ochii închiși
Dar să ciulim urechile,
Cântecul s-a pierdut în peisaj,
Ceva dulce și vag interesant
Sub tăcerile noastre eșuate, cântece
de păsări, începutul și sfârșitul de foșnet
de frunză a unei veverițe,
și undeva mersul grăbit al unui tren.

Când ni s-a cerut să facem mâna căuș în fața
urechilor, am tresărit, am zâmbit când capul
meu era plin de Avon, stereofonic
șuvoaie de apă ruginită vărsându-se în sine,
glissando peste pietre netede,
vibrato forțate printre chei,
o surdină într-un ciot de crengi căzute,
cu seceta ajustând volumul unui răget scăzut.

15

3 Dimineața

Mi-ar plăcea să pictez formele
dinafara geamului meu,

stâncile nopții,
aranjamente simple de patrulare,

luminate ușor
de răsufierea lunii.

Joc de Umbre

Am sălășluit aici timp de două luni, două săptămâni
și două zile.

Uneori stau din profil în fața ferestrei camerei din față, mă uit în
dreapta
după lăsarea serii în întunericul acoperit de o sclipire portocalie
însămânțată de o ceață a vitrajului dublu din
cameră
întoarsă pe dos.

Noaptea asta e altfel.

Partea mea laterală trage cu ochiul, arată perdeaua nopții
frângându-se, se jerpește în colțul stând sus.

O lună plină atârând în josul unui eleșteu,
Creează o gratie păienjenească în gardul viu.

Aceasta se clintește cu mișcările ușoare
a unui caleidoscop monocrom,
schimbări simple de decor într-un joc de
umbre pentru
păpuși personificate imagine țesând
narațiuni, gotice desigur,
terminale, dar nu mai alarmate decât
pâlpâitul albăstrui
al unei ambulanțe trecătoare, sau, al unui
huiduit de bufniță când ies eu afară.

Coșmar cu Pește

*Căsuța din dreapta mea e neocupată, un turn
de tăcere și o fațadă mărăcinită lângă o șosea
aglomerată.*

Unii pești pe care i-am prins, crapi
și alți lunecători – lin și plătică,
Se metamorfozează când lumina unei
luni pline le atinge balta.

Se lingușesc în umbre, spinări subțiri
ieșind la suprafață prin crengi și
frunze. Aceste spinări care se refac
singure mai întâi,
Lungindu-se, umflându-se, iluminându-se.

Frunze întunecate se cos în tunici jerpelite,
aripi și cozi de pește lunecă în mădulare.
Capetele și gâturile sunt ultimele,
o schimbare la fel de mare precum cea din mormoloc în broască.

Fetele care ies din apa verde
cu păr rar picurând,
încă păstrează o esență a tiparului original.

Una după alta, fără să clipească, se clatină în întuneric, urmând
calea șerpuitoare către gaura din gardul viu,
șovăie de-a lungul unei șosele goale,

își fac drum, se târăsc prin tufișul de iederă
să deschidă fereastra de la etaj,
să se reverse înăuntru, nerăbdători
să-și apese urechile (adică branhiile) de un perete,
să audă vreo răsuflare.

Floarea Soarelui

Am pășit lung și măsurat în urcuș
pentru că asistenta de la spital
a zis că așa e bine să fac.

Am floarea-soarelui ca răsplată,
doar patru bucăți înghiontindu-se
într-o vază din Winchcombe

cumpărată cu o lună în urmă -
singurul cadou de ziua mea pe care mi l-am făcut.
Am cumpărat florile de la Morrisons,

După ce-am trecut de un amalgam
de magazine cu haine pline de volane,
de o statuie cu o femeie înclinată,

o statuie a lui Henry Moore în Grădinile Dartington
absorbind vederea, o greutate teribilă
de piatră, modelată și netezită.

Am mai fotografiat-o înainte,
dar nu în liniștea din această lumină,
n-am privit-o bine din toate unghiurile.

La fel îmi cercetez și pâlcurile de floarea-soarelui
după lăsarea serii cu petalele lor
închise precum niște bonete galbene peste fețe măslinii,

și când te gândești
că aproape lăsasem aceste tulpini împachetate
într-o găleată de supermarket.

Asistenta de la spital a spus

că n-ar trebui să mă răsplătesc pentru
eforturile mele.

20

În Sus

Pentru că m-a condus în susul drumului din grădină,
în sus de peste Cornwood către o graniță de gard viu cu santinele
de urzici, m-am temut că *eu* cel pe care-l vedea se va destrăma
din trupul pe care-l știe că eșuez să-l mențin, să-l plimb suficient,
ca o mașină lăsată în liniștea garajului ei.

Am trecut de un obstacol, un teren pentru cai, am înaintat cu greu
pe o trecere, am urmat o rută de gard scârțâitor
și ne-am cățărat dincolo de clădiri de ferme (obosite și ele să mai rămână treze),
dincolo de un liliac de vară sălbatic sărutat de flori argintii de coroană imperială
Și verii lor fluturi-de-scaieți, dincolo până ce părea lipsit de speranță.

Ne așteptam la o pădure sau la o mlaștină deschisă, așa că ne-am întors
La o mașină cu motorul căreia nu i se răcise încă motorul, am luat-o la dreapta pe
șosea,
am traversat un pod și ne-am unduit între garduri vii înalte ca de labirint.
Erau prea multe în aer să putem vorbi, numai fierbințeală, bătăi de inimă,
flori de Campion, și iarbă crescând prin asfalt.

Am luat-o spre nord pe un drum care a devenit o împrăștiere uscată
Ducându-ne tot în sus până ce am ajuns la o mlaștină deschisă,
Un câmp de orz sălbatic fără pomi care se ridica, bombardat
cu bolovani de granit din vreun război din Olimp.
M-am așezat pe unul din ele, am băut cafea și am mâncat ciocolată.

Puteam să mergem sus, am zis. El a dat din cap,
și-a tras rucsacul pe umăr, m-a întrebat dacă mai pot.
Tot ce atingea el cu cizmele se înclina,
dar tot l-am urmat, în sus peste Vârful Rook, nu era el mare vârful,
și a luat-o înainte, micșorându-se la vedere.

Eu cel din corpul meu șubred (în el doar ca să-i simt
durerea), îmi dădeam provocări. *Doar să ajungi măcar la piatra aia plată.*

Aveam să reușesc. El era deja acolo,
Mâna pe șold, regele castelului, uitându-se în jos la mine,
știind că nu sunt sportiv.

Patruzeci de ani înainte să fie nevoit să-mi arate cum
să lovești o minge
s-o ții în jos, s-o faci să se ducă, pe sub o poartă.
Da, încerca din greu să nu pozeze, iar eu, ultimii pași
spre turnul celtic Penn Beacon
Îmi arsese sângele în vine și articulațiile.

Am atins pietrele aranjate, am simțit răcoarea lor,
am intrat în ele, m-am întins către cea mai înaltă, am
pierdut încruntarea, am zâmbit către cer,
i-am zâmbit, știind că de acum aveam doar de coborât.

Păianjen la Fereastră

Mi-a distras atenția în fiecare
dimineață cum țâșnește și înhață
deși trupul are mărimea și culoarea
unui bob de orez, iar picioarele
sunt opt dintre firele mele cele mai albe de la mustață.

Ieri a strălucit soarele,
scoțând în evidență pânza lui secretă
cu tente de curcubeu.
Cât luam eu micul dejun,
bestia și-o ucise pe a ei, o biciuise.

Astăzi, e o pătură de nori.
Miroase a toamnă, acru cu o sugestie
de răcoare paralizantă. Nu pot vedea
pânza până ce un camion în trecere o cutremură.

Fereastra și-a pierdut atmosfera.
Nu mai e niciun păianjen – niciun spectacol.
O parte din mine se bucură, o parte îi simte lipsa.

23

Carpe Diem

Mersul tău e ca al unui om care scurmă după fericire.
Un tremur de bancnote de două zeci de lire apar în fața ta,
neexplicate, o tentație care trebuie capturată.

Atingerea ta lasă arsuri.
ai degetul sucit, despicat în sus.
nu mai ești om, ci un prunc tresăritor,
legănat atât de sus că atingi norii de ploaie
și nu mai poți să respiri.

Acolo în acea ceață
te ating aripioare ude de pește,
târâți aproape de cataracta ochiului unui crap uriaș.
suflarea sa de pește e bolnăvicioasă.
Pulsațiile solzilor și branhiilor îți dau fiori.

Reușești să te desfaci din cârlig
înainte să fii aruncat înapoi
Dar ești scăpat ultimii șase metri
Și stai întins și gâfâi
Printre urzicile de vară,
Cu ochii la fel de rotunzi ca dopurile de sticle.

Îngroș Obrazul și Culeg Castane

pentru că sunt nevoit, așa cum am fost și-n anii cincizeci
când să aduni castanele căzute nu era suficient,
și știam că pomii nu se puteau împotrivi,
aruncam cărămizi, bețe, prieteni în
crengile lor să dărâm păstăile de semințe.

Cât de șoptite au fost urletele lor, *nu încă!*
Nu sunt gata!

Nu pricepeam că trebuiau să cadă
coapte, ca împărțirea și decojirea făcea
parte din renașterea lor.

Unghiile mele se îngropau între țepi moi
în pânțele tari, storceau și smulgeau
până ce am scos la iveală un nenăscut,
o cremă vinovată și un secret cărnos care
nu avea niciodată să prindă rădăcină sau
să scoată o frunză.

Castanele erau bijuterii de flăcăi, dar cu o lucire de mătase
Care atingea pielea, ca obrazul unei
colege de clasă lipit de al tău, nesigur de
ce avea să aducă agitarea. Iar mărimea conta.
Străpunse de frigărui, agățate de sfori
înnodate, și acestea erau arme,
Înșirate pentru lupte între veri și nopți de rug,
Între zile nesfârșite și fum de lemn ars.

Acești ochi căprui ai toamnei mă privesc din nou
dintre deșeuri superficiale, nou născut
așa cum frunzele de pe jos care le fură privirea
sunt un deces.

În septembrie mă reîntorc, sunt un băiat din nou,

25

Umplând o pungă de plastic sub patru pomi.

Un vânt ușor face fructele să cadă mai repede
decât aş putea eu să le fur,
O recoltă venită la țanc.

Întors acasă le lustruiesc, perforez și
agăț una peste alta ca șira de spinare, le
înnod, le atârn, ca o perdea:
Patru sute de pomi ce nu vor fi niciodată,
muzică de lemn (când le mângâi cu
degetele sau cu fața), zăngănind la ușă.

Rezistând

E septembrie.
Mai e o oră din ea, încă,
îndesată de noapte.
Mă agăț de cum a fost,
lumina magică, neașteptată,
uscată, căldură zăbovitoare,
flori persistente: toamnă
cu vară prinsă în manșeta ei
ca un om bătrân cu ochi strălucitori.
Înăuntrul epavei care e,
un băiat de zece ani.

Ștampilă de Corp

Dacă aș modela eu o ștampilă pentru corp
(cum au avut oamenii taino din Caraibele antice)
Să imprim un motiv simplu, o rună, un simbol de aici,
Și să-l capsez pe mâini, față și gât
Să arăt că aparțin,

Aș folosi ardezie.

Îmi murdărește mica grădină
Precum niște felii de mâncare fosilizate aruncate,
Fiecare un fragment dintr-o bucată mai măreață,
Dar ducând întreaga sa istorie vastă.

E netedă la atingere.

Să-mi îngrădesc locul mei mic cât un pixel
Aș înfige un gărduleț în pământ
Precum cel ce mă separă de șosea.

Sub asta aș îndesa o frunză, aceeași
formă ca a celei galbene de dafin, bătută
de vânt cu un moment în urmă,
și plouată de gardul viu înalt –
orizontul meu.

La un capăt aș prelungi cele două arcuri opuse
În cozi de pește, un pește fără aripi
–
lucios.

Mi-as colora ștampila în maroniu sau verde închis,
Aș lipi-o, umedă, de încheieturi și de obraji.

28

Ardezie

(luată de pe plaja Maenporth)

Cu ușa de la garaj ridicată în ploaie,
Îmbrățișez mucegaiul peșterii mele de bolțari cu furaj,
Și fiți surprinși să găsiți și o cutie de carton,
un oval de ardezie ridicată cândva ca un solz de pește
de pe o plajă celtică unde cu ani înainte o poetă
a oferit cenușa iubirii ei moarte valurilor.

Ploaia se întărește în grindină.
Am ardezie în palmă, tactilă, mătăsoasă, adunând
Sunete noi poveștii sale lungi. Mai are doar o aluzie
A cuvintelor pe care le-am scris pe ea cu pixul,
Negre, lunecoase pe argintiu – o căsătorie damnată.

Cu acea poezie aproape ștearsă, ardezia vorbește simplu,
Spune, asta sunt, așa sunt la simțire, la gust și la culoare
Când scuipi pe mine.

Așa aștept, își arăt iarna,
îți prefac starea de spirit
în piatră.

Până Acum

Dacă aveam nesiguranțe legate de mutarea mea într-o căsuță de lângă o șosea aglomerată, cu un zid înalt în spate, le voi exprima în cea mai lungă zi din anul următor, la aniversare. Doar trecerea celor patru anotimpuri va cuprinde întregul tablou, va umple albumul de instantanee mintale. Până acum mă arată pe mine zâmbind cu brațele agitate, pe mine sucindu-mă în somn, visând. Natura m-a înghiontit, mi-a arătat un liliac în sufragerie, castane căzând precum picăturile de ploaie, frunze de dafin și stejar parașutând în grădină, un șoarece dintr-un geamantan vechi din garaj, păienjeni la geamurile mele, crap, lin, plătică, babușcă, chiar și o anghilă, scoasă din baltă (văzută ca niște pixeli) printre golurile din gardul viu.

M-am întrebat de ce peștii sunt atât de netezi, de rotunzi, de iertători. Și ai mei s-au rotunjit. Un bărbat de pe podul de după sat m-a întrebat dacă am văzut somoni sărind.

„Până acum nu”, am zis.

Tristețe (I)

(Un răspuns la poezia „Fericire” de Robert Hass)

pentru că dacă prognoza pentru mâine e corectă,
o să privesc prin fereastra îngustă din biroul meu
la o zi de luni spălăcită.

De la masa mea s-ar putea să văd printre golurile de la baza
gardului viu de peste drum. Vor fi rațe sălbatice
sau găinușe de baltă pe eleșteu, dar asta nu mă va face mai puțin deprimat –

și pentru că voi conduce până în sat doar ca să ies
din casă, voi parca în parcare liberă din parc
cu containerul de reciclare, ruina de cale ferată,
și circuit argintiu de lângă Avon

și o iau înapoi de la Podul Lydia,
oprind
la supermarket înainte să trec pe la „Crumbs și cafeleaua Cuppa”
să devin singurul client,

să stau aproape de geam și să privesc oamenii –
prin aburul unei cafele –

și pentru că probabil voi scoate un caiet și un pix
dintr-un buzunar de hanorac, să mă uit
prostește la o hârtie care oferă aceeași goliciune ca cea a cerului,
și voi mâzgăli ceva de genul: *tristețe, lumină jalnică,*
frig nepotrivit, o femeie nesărutată într-o haină grea
merge bălăbănit de-a lungul unui râu de asfalt.

Fericirea E O Varză de Sconcs

Râul n-are de ce să se teamă.

Își păstrează răcoarea,

dar se prelinge molatic și subțire peste și printre copaci

și prin dezordinea de început de primăvară

de parcă ar fi în pericol sau timid – o nereidă secretoasă,

și claritatea absolută a trupului său

cu măruntaie de bijuterii pământeste mă

atrage aproape. Iubesc locurile în care mă pot holba de parcă aparțin,

de parcă sunt acel suspin de înzăpezire printre

ultimele obligații ale unei ierni trecute, când

singura verdeață se găsește întinsă la bazele

copacilor precum niște ciorapi căzuți,

sau ca iedera trezită, sau ascuțimea stejarului.

Nămeții și-au uitat planurile.

Sunt încurcate, golfulețe mici și paturi de pietre drepte.

E mlăștinos locul în care găsesc o sculptură culcată,

O răsucire de crengi, dezbrăcate de scoarță și lustruite,

Și pe partea opusă, la capăt, sprijinite de stele albastre de vinca,

Ceva înfiorător, nepotrivit, ca o lumânare aprinsă,

Galbenă cu glugă de frunze desfășurate.

Văd o tâmplă de copil de unde plutesc rugăciunile.

Văd o flacăra, esența feminină și masculină,

O fotografie dintr-o pădure din America de nord: o excrescență

atât de naturală, atât de obișnuită în acea îndepărtare de lumină și spațiu,

ei îndrăznesc să o numească - varză de sconcs.

Veșnic Verde

Nimic nu se umezește
precum dafinul

smălțuit cu apă
de ploaie

lângă șoseaua
gri.

Un Râu Vorbește

Acum șoptește, ușurat, gâfâind,
și după câteva silabe se îneacă,
mișcând cum a fost, venind în jos
de la mlaștină în copilărie, deseori aruncat,
împins, așteptându-se să știe ce cale să apuce,
să facă mai puțin zgomot – decât să le deranjeze pe amândouă.

Nu vrea să o mai ia pe acolo.
Îmi spune că-și dorește să doarmă, să se răspândească,
Să se îmbăieze, să plutească, să se răsucească în visuri aromate
De ferigi și sălcii, să li se îngăduie
Să se strecoare atât de încet că ar fi greu să-ți dai seama
Ce cale apucă.

Deși are propria poveste a creației
în mintea sa, nu înțelege nimic legat de
finalitate sau că are o gură deschisă la
această posibilitate.

Așa că mârâie, hoinărește, nu suferă argumente,
fiind nevoit să netezească ce e aspru.

Se înspumează, își ridică vocea, se
separă, creează o insulă, nu e niciodată la fel
când se recăsătorește, dar se așază, continuă,
bate palma cu malurile sale, zâmbește,
un zâmbet șters când ajunge la cotitură,
plonjează, ajunge la fund.

Insulă Fluvială...

ca un vapor cu zbatuți lăbărțat.
De la arc (o grămadă de pietre netezite de râu),
smulge un copac, o figură înverzită.

Rădăcinile ei se înfășoară, se închid. Îi lipsește capul,
cu un sân vizibil, lăsat
cu o greutate de inele.
Da, e bătrână,

dar mai mult de o grămadă de anotimpuri a absorbit
o postură de balet pe vârfuri,
un braț înaripat care se întinde către cumpăna apelor,
degete tachinându-se la mătisoare, cealaltă arătând spre cer.

Ea așteaptă frunze noi și vizitatori născuți să cânte,
în timp ce brațele Avonului se reunesc și aplaudă.

La Reducere

Un magazin de antichități ghemuit pe țarm
ca o canistră din cărămidă de trei etaje dornică să fie despachetată.
E liniște, un cer atât de albastru că ai putea să-l săruți,
și o ușă cât o gaură de șoricel.

Înăuntru, răsuflarea anilor se stabilește lent.
A avut loc o tornadă blândă;
bricabrac (dezordinea cuibărită a celor pierduți),
adus și așezat în grămezi și straturi gradate.

Mă strecor pe lângă paravane de obiecte neînsuflețite
cu ceva în minte. Încep să mă concentrez, cercetez, resping,
disting boluri și ghivece de oale de noapte.
Vreau o oală de noapte,

și găsesc una, florală, portocaliu și albastru ca sticla
și poleită, nepotrivită între bufete și scaune.
O iau cu cinșpe lire și o legăn în soare
învelită în hârtie albă, într-o pungă transparentă.

Deja simt o greutate a responsabilității de a o păstra în siguranță,
întreagă, așa cum au făcut și alții înaintea mea.
Și tot înainte, cu ea atârând între degete,
Privesc peste dune, unde păsări ciocîntors încă se hrănesc.

În Mica Mea Grădină

Într-un ghiveci așezat pe pietriș crește un spin vânăt,
sămânța uneia dintre cele de pe podișul
înalt Sierra de los Cuchumatanes, Guatemala.
Nu mai e necunoscut. E BSWJ10397,
Eryngium guatemalense, crescut sub
curbura unui solar de grădină cu vermiculit.
Rădăcinile lui învață granițele unui vas de plastic.
Nu știu nimic, dar simt o nevoie
pentru mai mult decât ce au, ca un copil care urlă
pentru că a fost crescut de lupi.

Un Vânător de Rândunici

Azi, nu pescuiesc, ci rândunesc.
Am ajuns să stau de veghe după rândunici.
Deschid ușa laterală de la garaj.
O rândunică se avântă peste umărul meu, intră.

Am ajuns să fiu și vânător de rândunici.
O clipă, o vibrație în aer – apoi o rândunică se avântă peste umărul meu, intră,
să ciripească prostii dintr-o streășină lăuntrică.

O clipă, o vibrație în aer – apoi...
ciripește prostii dintr-o streășină lăuntrică.
Ar trebui să ies, să mă îndepărtez,
Să-i dau ocazia să se întoarcă la lumină, să-și ia zborul.

Ar trebui să ies, să mă îndepărtez, dar
o altă rândunică intră ca un glonț tremurător.
Îi voi da ocazia să se întoarcă la lumină,
să-și ia zborul.
M-aș fi putut lăuda cu așa capcane.

O altă rândunică intră ca un glonț tremurător.
Numai de-aș fi mers la vânat sau dat la
pește sau dat pe gât,
M-aș fi putut lăuda cu așa capcane.
Am avut căsătorii asemănătoare.

Numai de-aș fi mers la vânat, pescuit (rândunit).
Am avut căsătorii asemănătoare, în care s-au avântat
înainte, apoi de abia mai puteau aștepta să se retragă.
Două pleacă, dorindu-și să nu fi intrat niciodată.

S-au avântat înainte, apoi de abia mai puteau aștepta să se retragă.
Deschid ușa laterală de la garaj.
Două rândunici pleacă, dorindu-și să nu fi intrat niciodată.

Azi, nu pescuiesc și nu rânduiesc, rândunesc.

Casa Mea Prost Așezată

Doamna de la magazinul de artă se minunează când
își dă seama unde stau. *Sunteți chiar lângă șosea.*

Îi citesc expresia precum o hartă cu traseu,
privesc cum mintea ei trasează drumul de la sat.

Încuviințez, aștept inevitabila întrebare.
E gălăgie?

Îi spun că îmi place. Are termopane,
dar uneori, de sezon, mă așez în grădină cu o carte.

E nebunie. Râd de unul singur, prea distras să mai citesc.
Cu o undiță aș putea atinge mașinile care trec.

Pe ea nu o amuză ca pe mine, acea fericită amestecătură
de viteză și tăcere. E nebunie, zic, și e minunat:

ciripit de păsări înecat, de vuiet de motor, frâne,
ceva masiv, pentru agricultură, încetinind să lase un autocar să treacă,

și toți pasagerii privesc în spațiul meu, grădina mea
pietruită, ghivece de plante și drumul.

Când prind curaj, când cerul e albastru,
Merg de-a lungul capetelor șoselei mele către viaduct

și serpentina
cu vechile clădiri agricole din pietre degradată,

cu râul Harborne
infiltrându-se printr-un pod scund,

cu ciripitul reîntors,

o urcare înceată prin provincie,

un semn de avertisment pentru un taur pe o poarta de fier,
printre garduri vii ciopârțite și fără frunze.

Îi spun asta în ziua de întâi aprilie,
tocmai când frunzele de castan porcesc ies l iveală, apoi se lasă în jos,

O plecăciune în glumă înainte să se îndrepte
Către sursa noastră de lumină.

Gabriel Mă Iscodește

Cred că aripile lui (negre ca de cormoran) sunt strânse.
E nemișcat. E o umbră, învăluit în umbră,
Sau altfel secretat de-a lungul brațelor octopode
Sau pliurilor de fustă țesute în cel mai vechi conifer din Marea Britanie.

Aproape de aceasta, stau în soare pe o scândură, veche
ca un jubeu și întinsă pe o bancă neglijată de un mileniu
lângă un șopron de piatră cu o ușă mâncată de șoareci și balamale ruginite.

O pisică neagră iese dinăuntru, se freacă de piciorul meu.
Se aude murmur de pasăre, atât strident cât și delicat pe care Gabriel
vrea să le ascult. Mi-ar putea spune
ce încet trec zilele aici în acest specific lăcaș sfânt.

Mi-ar putea spune poveștile tuturor celor morți și îngropați,
chiar și cei pe care vânturile și ploile din Devon i-au șters
de pe scenariile lor vizuale, dar nu zice nimic.

Face violetele să îmbobocească și un clopot trist să răsună din depărtare,
în timp ce apa zburlită a lacului Mill se joacă cu bordura sa,
și un cormoran își desface aripile – se preface într-o cruce.

42

Estuar

Pentru că ar trebui să fie o mânjeală de noroi și apă,
mulțime și singularitate, pescăruși dormind și copii
în genunchi, prinzând raci, nu pot să cred c-am atâtea de spus
despre pădure: dezrădăcinarea, tăierea, înmuierea,
înnămolirea ei într-un loc unde numele fluviului, *Dart*,
se fărâmă precum aluviunea sa, pierde credibilitate, imploră
o legătură de silabe în plus să-l încetinească.

Eroziunea a dus pădurile sale la aluviune,
și-a arătat murdăria dintre degetele sale, înainte ca demnitatea
să dispară în totalitate și pomii să cedeze, sunt tăiați cu fierăstrăul
luați de o vână de apă, mai târziu duși pe uscat, umflați,
răsuflând un aer de pești și lebedele cât se transformă,
devin artă într-o galerie de înveliș moale.

43

Cine A Murit?

*„Poți fi rezonabil desigur că dacă cumperi o casă sau un pat
la mâna a doua, atunci cineva a murit în ele.” –*

Peter Redgrove

Cred că s-a întâmplat aici în acest dormitor,
Doar să nu fi avut cineva un atac cerebral și să fi murit în hol,
ca tușa mea June.
Poate era 1948. Stră-străbunica mea
A avut și ea atac cerebral în acel an. Îmi surâde
Dintr-o poză de pe perete.

Această cineva era la fel ca ea, cam șaizeci de ani.
Curățase grădina de flori uscate, lăsase partea de sus
a ușii deschisă – să intre muștele.
Intrase cu o mână de crini,
Spunând că se simte ciudat.
Soțul ei era prăbușit într-un fotoliu
unde e așezat televizorul acum.

El trăgea dintr-o pipă de lut, ascultând
seara, plângându-se, spunând că se simte ciudat..
Nu, acesta nu era soțul ei.
Altul murise în acea cameră, cu șaizeci, șaptezeci de ani înainte –
atac de inimă. Era aproape de limita de vârstă –
avea burtă și o barbă ca un măturoi.

Dar de fapt, poate chiar se întâmplase aici, într-un pat înalt
ca a bunicii mele cu tăblie simplă maronie
și pătură de protecție. Oare arătase ca mama,
această femeie muribundă – ca fructele în putrefacție?
Fusese întinsă pe spate, ochii ca niște bomboane de mentă subte,
fiecare bătaie a inimii posibil să fie ultima?

Tristețe (II)

(Un răspuns la poezia „Fericire” de Andy Brown)

Înserat. Mă trezesc într-o lumină gri.
Câteva clipe mă întreb de ce.
Mă ridic din pat. Mă întreb de ce.
Privesc chiorăș prin fereastră la un zid gri.
Am ceva de făcut.
E aniversarea ...
Aș putea să-mi pun ceva pe mine și să merg la pescuit.
E înserat - o aniversare.
Gândurile mele sunt gri - o pânză de păianjen distrusă.
Am mai fost la pescuit la înserat în toată viața...?
Calculez în minte.
Cât face șazeci și patru ori doisprezece plus unsprezece?
Știu. E aniversarea mutării mele.
E un loc de pescuit peste drum după un
gard viu înalt. Trebuie să merg la veceu.
Am mai mers vreodată la pescuit la...?
Nu pot vedea cât e ceasul.
Unde-mi sunt ochelarii?
Acolo. Trebuie să merg la veceu.
Am mai mers vreodată la pescuit la patru cincizeci și cinci
în toate cele șapte sute
șaptezeci și nouă de luni în care am trăit?
Niciodată.
Mă uit la peretele gri. Plouă?
Mă întorc în pat, ascult corul.
Păsări gri cântă în ploaie.
Mă întorc spre perete.
Aveam ceva de făcut.
Îmi închid ochii.

Poți Prinde Un Pește Strașnic
(După „Peștele” de Elizabeth Bishop)

M-ai agățat unde râul e larg
și încărcat de finalitate,
unde mă chinui să fac față fluxului.

Ești sigură că vrei să-ți cad în plasă?
Vei agăța unul greoi, asta e adevărat.
N-o să mă zbat.

Ce vei atinge pentru prima oară va fi deteriorat,
vulnerabil și ușor: solzi aproape dezlipiți pe piele, o coadă bolnăvicioasă
unde cicatrici de indignare diabetică zăbovesc.

Vei gări buzele străpunse de cârlige vechi,
unele cu sforile încă atașate – măruntaie ale unor căsătorii – plesnind.

O să capeți doar un păstrăv bătrân. Nu merit așteptarea.
Agață-mă dacă trebuie, prinde-mă în plasă și apoi dă-mi drumul.

O Scrisoare Târzie

Scriu în mintea mea în timp ce merg prin dumbrava aceasta de-a lungul unui drum ornamentat cu umbre subțiratic, acea interacțiune între viață și moarte. Pe ambele părți sunt grămezi de albăstrele, usturoi sălbatic și rămuri ocazionale de gura porumbelului. Acestea sunt culorile lunii mai, ca de pe un steag cu nuanțe neutre, unul care doar face aluzie la vechiul imperiu, și îți pot auzi oftatul moale mamă din zilele nu de demult în care aveai glas, înainte ca articulațiile tale să se încingă, înainte să stai întinsă cu gura căscată în patul tău de moarte. Iubire, frumusețe, ordine și căldură erau suficiente. Nu e nevoie să scriu nimic, nu-i așa, nici măcar în capul meu? O călătorie cu mine. Tu ești binecuvântarea. E rândul meu să sufăr și să șovăi.

Săptămâna trecută am simțit prezența ta în căsuța mea, conștient că tu nu o vezi, nu o simți cum o simt eu (așa cum e ascultatul pentru tine), a unei casete cu cuvintele neschimbate ale tatei așezate înăuntrul ei, la fel de fixate precum râsetul lui gălăgios din capul meu.

47

Buturugă

Părăsesc cărarea și mă îmbărbătez,
Buturuga, înaltă cât mine, groasă cât
piciorul meu, acoperită de iederă,
ciupită de ciocănituri, roasă de
veverițe, iritată de la frig, degerată și inflamată de puroi.

Este o buturugă care se încruntă,
tresare, pe care o ghiontesc cu grijă.
Ar putea fi plină de volți – chiar și așa,
sunt șocat când o văd căzând,

Cu spinarea dreaptă, sigură, de parcă a așteptat
pe cineva, un deget, ceva care să nu fie
vânt, următoarea ciocănitură, veveriță...
O furnică ar fi putut să o facă să cadă.

Nu știam că e doar o fantomă,
Că bătaia ei în ușa pe pământul uscat se va auzi
așa percutant sub plânsul unui măcăleandru.

De pe Un Zid de Cimitir
(*Landscope, Devon*)

Biserica plutește pe un verde care se cufundă și se ridică
într-un alt spațiu temporal. N-o să
vedem coșciuge legănându-și
încărcătura sub tensiunea de suprafață,
înlănțuite în epitafe de balize grave care
se leagănă și se clatină pe apă, epave
plutitoare și mărunțișuri împrôscând,
lovindu-se una de alta, arbori tisă
ciocnindu-se, unțișori
și viole pâlpiind precum raze de soare pe mare,
le vezi și se duc, când fiecare an durează mai puțin
decât o clipită de venire a fluxului.

Un perete, mai înalt decât un om,
ascunde această mare aprigă, are stâlpi
precum mușchi groși, e acoperit de placă de ardezie
Și mortar învelit cu iederă, julit
Cu melci. Nu avem habar ce se petrece,
Sau ce se va întâmpla când fluxul se întoarce,
Înainte ca tot ce știm să se fărâmițe,
Să se despice
Și să se aranjeze într-o dezordine iremediabilă.

Tristețe (III)

*(Ca răspuns pentru poeziile lui Meg Bateman,
Raymond Carver, Jane Kanyon, Robert Hass,
Andy Brown și oricine altcineva care a mai scris
o poezie cu titlul „Fericire”)*

Plouă de mai mult de douăzeci și patru de ore,
Nimic spectaculos, doar o persistență delicată.

Frunze de dafin pe gardul viu din partea opusă lucesc precum niște oglinzi triste.
Cerul văzut prin găuri e de culoarea unei batiste albe
îngropată și uitată într-un buzunar al unei haine de iarnă.

August poate fi cea mai urâtă parte din vară.
Mă gândesc la Shakespeare – sonetul
acela care compară o fecioară frumoasă cu o zi de vară.

E teribil de slabă anul acesta, simplă cum nu s-a mai văzut
cu un zâmbet de parcă doar ce s-a spălat pe dinți cu muștar.

Da, e la fel de fericită precum o mamă
cu patru copii care n-a vrut să meargă
cu cortul în Devon de la început.
Poți să-ți bagi biscuiții și ceaiul unde nu răsare soarele.

Din nou mă gândesc la Shakespeare.
A scris de vânturile dure de mai, dar n-a plouat niciodată,
Nici pe teren, nici în sonet. Am verificat.

Și ați văzut vreodată un film sau o piesă de teatru
cu acțiunea petrecându-se în timpul Tudorilor
cu tunica udă learcă de ploaie, cu gulerul încrețit
și pantalonii înămoliti,
deși la sfârșitul piesei „A douăsprezecea noapte”,
e o melodie, o melodie de vară care repetă un vers, spunându-ne

ce cunoaștem deja, *plouă-ntruna pe pământ?*¹

¹ Shakespeare, William. Duțescu, Dan. Frunzetti, Ion. Gheorghiu, Mihnea. „A douăsprezecea noapte.” *București, Minerva, 1981.*

Fericire...

ar putea fi când te trezești devreme

o frântură rapidă de trezie?

în care sunt martorul unui dimineți luminoase

răsplata fără teimei pentru cei care se trezesc devreme să prindă viermi

și înainte ca simțul realității să mă cuprindă

sau ca norii să înflorească aș putea fi tentat

să mă îmbrac și să mă duc să mă scald în ea

să mă bălăcesc în raze de lumină ascuțite

și umbre întinse care exagerează

și acoperă târguiala și istoria formelor din jur

chiar și pentru câteva secunde aș putea chibzui

să umplu o sticlă să-mi apuc rucsacul

să sar în mașină să conduc cu viteză

către mlaștina de pe deal cântând cu Abba

parcând mergând salutând oi și ponei

întorcându-mă la cântec de pasăre

în timp ce caut un loc de stat afară

cu o piatră netedă ca fotoliu pe care să stau

aproape de un izvor care menține muzica

de unde aș putea să mă las pe spetează

să privesc nesfârșitul albastru să aștept fluturii și albinele

și să sorb ceai.

Translation
Café

Nr 232

Poeme și interviu cu poetul Graham Burchell
traduse în limba română de
Raluca-Mihaela Bițoană,
absolventă MTTL

52

Graham Burchell

Interviu de Raluca-Mihaela Bițoană

Raluca-Mihaela Bițoană: If you had to choose a word to describe or sum up 'Cottage Pi' (the volume), what word would you choose?

Graham Burchell: One word to summarise 'Cottage Pi' is tricky but interesting. It was primarily about moving from a bungalow with a large garden and a view of the sea, to a tiny cottage in the country with hardly any garden at all. My one word would have to be 'readjustment'.

Raluca-Mihaela Bițoană: Do you remember when you wrote your first poem and what it was about?

Graham Burchell: I do remember when I wrote my first poem, at least in adult life. I may have written a poem or two when I was young but I can't really remember. I also wrote some light hearted poetry when I was in Zambia as entertainment at community gatherings. At least one of those is the basis for one poem in my second collection, 'The Chongololo Club. My first serious attempt at writing a poem was in about 2004. It was about a tarantula spider I had seen in the Peruvian Amazon rainforest. I remember asking myself, 'what exactly is a poem? That seems a hundred years ago now.

Raluca-Mihaela Bițoană: Dacă ar trebui să alegeți un cuvânt să descrie sau rezume volumul *Casa Pi*, ce cuvânt ați alege?

Graham Burchell: Un cuvânt care să rezume *Casa Pi* e dificil dar interesant. Era în mare parte despre mutarea mea dintr-o cabană cu o grădină mare și vedere la mare, într-o căsuță mică aproape fără grădină. Cuvântul meu ar fi în acest caz *reajustare*.

Raluca-Mihaela Bițoană: Vă amintiți când ați scris prima poezie și despre ce era aceasta?

Graham Burchell: Îmi amintesc când am scris-o, cel puțin când eram deja adult. S-ar putea să fi scris o poezie sau două când eram tânăr dar nu-mi pot aminti. Am mai scris și niște poezii mai voioase când eram în Zambia ca divertisment la întruniri de comunitate. Cel puțin una din ele a inspirat o poezie din a doua mea colecție, *The Chongololo Club*. A doua mea încercare de a scrie o poezie a fost cam în 2004. Era despre un păianjen tarantulă pe care îl văzusem în pădurea tropicală din Amazonul peruvian. Îmi amintesc că mă întrebam, ce este mai exact o poezie? Acum îmi pare c-au trecut o sută de ani de atunci.

Raluca-Mihaela Bițoană: Is there any favourite poet that served as a source of inspiration to you?

Graham Burchell: Various poets have influenced me over the years of course. In the early days when I was still living in the U.S., it was certainly Billy Collins. Later I was very moved by the poetry of James Wright another American poet. Later still and even now to some extent I constantly return to the poetry of my former tutor, Tim Liardet.

Raluca-Mihaela Bițoană: Out of all the poems in this volume, which one do you personally like the most and are most happy with?

Graham Burchell: With regard to my own personal favourite poems from *Cottage Pi*, it is quite difficult to say because they all mean different things to me for different reasons. I suppose initially I was drawn to new encounters with nature, the carp poems ('A Closeness' and 'Fishmare'), the bat that flew into my front room ('In My Belfry') and the swallows that flew into my garage ('A Catcher of Swallows'). Of those I would say that 'A Closeness' is my favourite. It did win me the Stanza Competition in 2015.

Raluca-Mihaela Bițoană: Aveți vreun poet favorit care a fost o sursă de inspirație pentru dumneavoastră?

Graham Burchell: Au fost numeroși poeți care m-au influențat de-a lungul timpului, desigur. În zilele de demult când locuiam încă în S.U.A, a fost cu siguranță Billy Collins. Mai târziu am fost foarte mișcat de poeziile lui James Wright, alt poet american. Mai târziu, și chiar și acum într-un fel mă reîntorc adesea la poeziile fostului meu tutore, Tim Liardet.

Raluca-Mihaela Bițoană: Dintre toate poeziile din acest volum, care din ele vă place cel mai mult și care a ieșit cum ați dorit?

Graham Burchell: Este destul de dificil de ales o poezie favorită din volumul *Casa Pi*, pentru că toate înseamnă lucruri diferite pentru mine din diverse motive. Presupun că inițial eram atras de noi întâlniri cu natura, poeziile legate de crap (*O Apropiere* și *Coșmar cu Pește*), liliacul care a zburat în sufrageria mea (*În Clopotnița Mea*) și rândunicile care mi-au intrat în garaj (*Un Vânător de Rândunici*). Dintre acestea aș zice că *O Apropiere* este preferata mea. Cel puțin mi-a câștigat Competiția Stanza în 2015.

Raluca-Mihaela Bițoană: How do you get inspired to write your poems? What's the usual process? Does it come naturally or does it ever feel like you need to force yourself to get started?

Graham Burchell: My inspiration for poetry varies according to what's going on in my life. At the moment it's difficult to avoid the tales of quarantine isolation. When an idea begins to scratch its way into my conscious mind, I usually spend a good time searching for the first line that's going to make a reader want to keep on reading. Sometimes I have to go in active search for a poem. I look at art. I scour novels laying around for lines which may spark an idea.

Raluca-Mihaela Bițoană: If you had to replace writing poetry with another form of creative activity, what would it be?

Graham Burchell: If I had to replace writing poetry with another form of creativity, and I can't imagine a situation where that would have to happen, but it would most likely be another kind of writing, perhaps a novel or a play, not necessarily in that order. I quite like composing music too. I'm currently writing a string

Raluca-Mihaela Bițoană: Ce vă inspiră când scrieți poezii? Care este procesul de obicei? Vine în mod natural sau uneori pare că trebuie să vă forțați puțin ca să începeți?

Graham Burchell: Inspirația mea pentru poezie depinde de ce se petrece în viața mea. În momentul de față e dificil să evit poveștile legate de izolarea în carantină. Când o idee începe să răsară în mintea mea conștientă, de obicei petrec mult timp căutând acel prim vers care să-l facă pe cititor să vrea să o continue. Alte ori trebuie să caut de-a binelea o idee pentru o poezie. Mă uit la artă. Răsfoiesc romanele pe care le am prin casă pentru o replică care ar putea să-mi dea o idee.

Raluca-Mihaela Bițoană: Dacă ar trebui să înlocuiți scrisul de poezii cu un alt tip de activitate creativă, care ar fi aceasta?

Graham Burchell: Dacă ar trebui să înlocuiesc scrisul de poezie cu o altă formă de creativitate, și nu-mi pot imagina o situație în care asta ar trebui să se întâmple, dar cel mai probabil ar fi cu un alt tip de scriere, probabil un roman sau o piesă, nu neapărat în acea ordine. Îmi place să compun cântece destul de mult. În momentul de față

quartet. I began by writing novels, long hand in exercise books when I was about seven or eight years old which my mother patiently rewrote in legible English. I was always going to be an author, even though I spent much of the prime of my life as a primary school teacher. When I did start again seriously in my early fifties, I quickly moved from prose to poetry. I really didn't see that coming, but from tentative beginnings mentioned above, it quickly grew into a passion which is never likely to leave me.

scriu un cvartet de coarde. Am început cu a scrie romane, de mână în cărți de exerciții când aveam cam șapte sau opt ani și pe care mama le rescria cu răbdare într-o engleză lizibilă. Mereu am știut că aveam să fiu autor, deși mi-am petrecut marea parte a tinereții ca profesor de școală primară. Când am început din nou să scriu la modul serios când trecusem de cincizeci de ani, am trecut repede de la proză la poezie. Nu mă așteptasem la asta, dar de la începuturile tentative pe care le-am menționat mai sus, a crescut repede într-o pasiune care nu cred că o să mă părăsească vreodată.